

<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Τά ἕξ Ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου:.</p> <p>Εἰς ἀναμάρτητον χώραν, καὶ ζωηράν, ἐπιστεύθην, γεωσπορήσας τὴν ἀμαρτίαν, τῇ δρεπάνη ἐθέρισα, τοὺς στάχους τῆς ἀμελείας, καὶ δραγμάτων ἐστοίβασα, πράξεών μου τὰς θημωνίας, ἃς κατέστρωσα οὐχ ἄλωνι τῆς μετανοίας. Ἄλλ' αἰτῶ σε, τὸν προαιώνιον γεωργὸν ἡμῶν Θεόν, τῷ ἀνέμῳ τῆς σῆς φιλευσπλαγχνίας ἀπολίμμισον τὸ ἄχυρον τῶν ἔργων μου καὶ σιτάρησον τῇ ψυχῇ μου τὴν ἄφεισιν, εἰς τὴν οὐράνιον σου συγκλείων με ἀποθήκην καὶ σῶσόν με. (Δίς).</p> <p>Ἐπιγινῶμεν ἀδελφοὶ τοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· τὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀμαρτίας, πρὸς τὴν πατρικὴν ἐστίαν, ἀναδραμόντα, Ἄσωτον Υἱὸν ὁ πανάγαθος Πατήρ, προὔπαντήσας ἀσπάζεται, καὶ πάλιν τῆς οἰκειᾶς δόξης, χαρίζεται τὰ γνωρίσματα, καὶ μυστικὴν τοῖς ἄνω ἐπιτελεῖ εὐφροσύνην, θύων τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ἵνα ἡμεῖς ἀξίως πολιτευώμεθα, τῷ τε θύσαντι φιλανθρώπῳ Πατρὶ, καὶ τῷ ἐνδόξῳ θύματι, τῷ</p>		<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Τά ἕξη Ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου:).</p> <p>Μέ ἐμπιστεύθηκες, Θεέ μου, σέ χώρα πού ἦταν ἀναμάρτητη καὶ ἔδινε ζωή, ἀλλά ἔσπειρα στή γῆ τὴν ἀμαρτία· Μέ τό δρεπάνι θέρισα τά στάχυα τῆς ἀμελείας κι ἐστοίβαξα τίς θημωνιές τῶν κακῶν μου πράξεων, τίς ὁποῖες καὶ ἔστρωσα στό ἄλωνι τῆς ἀμετανοησίας. Ἀλλά ζητῶ ἀπό ἐσένα τόν προαιώνιο γεωργό, τόν Θεό· Μέ τόν ἄνεμο τῆς δικῆς σου εὐσπλαχνίας, λίχνισε τό ἄχυρο τῶν ἔργων μου, καὶ πρόσφερε σάν σιτάρι στήν ψυχὴ μου τὴ συγχώρηση, τοποθετώντας με στήν οὐράνιά σου ἀποθήκη καὶ σῶσε με. Δίς).</p> <p>Ἄς κατανοήσουμε, πιστοί, τὴ δύναμη τοῦ μυστηρίου· Διότι τὸν Ἄσωτο Υἱό πού ἐπέστρεψε στό πατρικὸ σπίτι, ὁ πανάγαθος Πατέρας τὸν ὑποδέχεται καὶ τὸν ἀσπάζεται (τὸν φιλεῖ), καὶ τοῦ χαρίζει πάλι τὰ γνωρίσματα τῆς δικῆς του δόξας, θυσιάζοντας τό μοσχάρι τό θρεφτάρι, γιὰ νὰ ζήσουμε ἡμεῖς, ἀντάξια πρὸς τὸν φιλόφρονα Πατέρα πού θυσίασε τὸν Υἱό του, καὶ πρὸς τό ἔνδοξο θύμα τὸν Σωτήρα τῶν ψυχῶν μας. (Δίς).</p>
---	--	--

Σωτήρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς).

Δόξα...

Ἦ πόσων ἀγαθῶν, ὁ ἄθλιος ἐμαυτὸν ἐστέρησα! ὦ ποίας βασιλείας ἐξέπεσα ὁ ταλαίπωρος ἐγώ! τὸν πλοῦτον ἠνάλωσα, ὃν περ ἔλαβον, τὴν ἐντολὴν παρέβην. Οἴμοι τάλαινα ψυχῇ! τῷ πυρὶ τῷ αἰωνίῳ λοιπὸν καταδικάζεσαι· διὸ πρὸ τέλους βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ. Ὡς τὸν Ἄσωτον δέξαι με υἱόν, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν ...

(Τό Θεοτοκίον. Τοῦ ἤχου).

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον (Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Ἐκτενής. . Καφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ.11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. (Τά Ἀναστάσιμα).

Δόξα ....

Τῆς πατρικῆς δωρεᾶς διασκορπίσας τὸν πλοῦτον, ἀλόγοις συνεβοσκόμην ὁ τάλας κτήνεσι, καὶ τῆς αὐτῶν ὀρεγόμενος τροφῆς ἐλίμωττον μὴ χορταζόμενος, ἀλλ' ὑποστρέψας πρὸς τὸν εὐσπλαχνον Πατέρα, κραυγάζω σὺν δάκρυσι· Δέξαι με ὡς μίσθιον, προσπίπτοντα τῇ φιλανθρωπία σου, καὶ σῶσόν με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητῆς καὶ λυτρωτῆς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρῶην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρω σε· διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ

Δόξα...

Ἦ ἀπὸ πόσα ἀγαθὰ στέρησα τὸν ἑαυτό μου! Ἦ ἀπὸ ποιά Βασιλεία ξέπεσα ἐγώ ὁ ἄσωτος! Σπατάλησα τὸν πλοῦτο πού ἔλαβα· Ἔγινα παραβάτης τῆς μοναδικῆς ἐντολῆς. Ἀλλοίμονο, ταλαίπωρη ψυχῇ! Λοιπὸν καταδικάζεσαι στήν αἰώνια φλόγα· Γί' αὐτὸ πρὶν ἀπὸ τό τέλος φώναξε στὸν Χριστὸ τὸν Θεό· Δέξου με, Θεέ, σάν τὸν Ἄσωτο υἱό καὶ ἐλέησέ με.

Καὶ νῦν...

(Θεοτοκίον. Τοῦ ἤχου).

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Ἐκτενής. . Καφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. (Τά Ἀναστάσιμα).

Δόξα...

Ἀφοῦ σκόρπισα τὸν πλοῦτο τῆς πατρικῆς δωρεᾶς, ἔβοσκα μαζί μέ τά ἄλογα κτήνη ἐγώ ὁ ταλαίπωρος, καὶ ἐπιθυμώντας τῆ δική τους τροφή λιμοκτονοῦσα χωρίς νά χορταίνω· Ἀλλά ἐπιστρέφοντας πρὸς τὸν εὐσπλαχνον Πατέρα κραυγάζω μέ δάκρυα· Δέξου με ὡς μισθωτό, ἐμένα πού πέφτω ἱκετευτικά στή φιλανθρωπία σου καὶ σῶσε με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ Ποιητῆς καὶ Λυτρωτῆς μου Πάναγνη, ὁ Χριστός, ὁ Κύριος, ἀφοῦ προῆλθε ἀπὸ τά σπλάχνα σου ἔχοντας ντυθεῖ ἐμένα, ἐλευθέρωσε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν προηγούμενη κατάρα· Γί' αὐτό, Πάναγνη, σ' ἐσένα ὡς Μητέρα

Μητρί τε καὶ Παρθένω ἀληθῶς, βοῶμεν
ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα,
προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτικά. (Τό Ἀναστάσιμον τοῦ ἤχου).

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. 17-31).

Καθίσματα. (Τά Ἀναστάσιμα).

Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 31-32).

Ὑπακοή. Ἀναβαθμοὶ Προκείμενον.

(Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς).

Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν. (Οκτώηχος. 190-202).

Ἀνάστασιν Χριστοῦ...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

Πεντηκοστάριον. (Σελ. 3-4).

«Σῶσον ὁ Θεός. . . ».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ὡδὴ Α'. (Ἀναστάσιμος).

τοῦ Θεοῦ καὶ Παρθένου, φωνάζουμε ἀκατάπαυστα τό
χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε, Δέσποινα, προστασία καὶ
σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16

Ἀπολυτικά. (Τό Ἀναστάσιμον τοῦ ἤχου).

Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31).

Καθίσματα. (Τά Ἀναστάσιμα).

Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικό. Σελ. 31-32).

Ὑπακοή. Ἀναβαθμοὶ Προκείμενο.

(Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς).

Τάξη τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιο. (Οκτώηχος. Σελίδα 190-202).

Ἀνάστασιν Χριστοῦ...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35).

Πεντηκοστάριον. (Σελ. 3-4).

«Σῶσον ὁ Θεός. . . ».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ὡδὴ Α'. (Ἀναστάσιμος).

<p>(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Ἰησοῦ ὁ Θεός, μετανοοῦντα δέξαι νῦν καὶ μέ, ὡς τὸν Ἄσωτον Υἱόν, πάντα τὸν βίον ἐν ἀμελείᾳ ζήσαντα καὶ σὲ παροργίσαντα. Ὅν μοι δέδωκας πρὶν, κακῶς ἐσκόρπισα θεῖον πλοῦτον, ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ, ἀσώτως ζήσας, εὐσπλαγχνε Πάτερ. Δέξαι οὖν καὶ μέ ἐπιστρέφοντα. Τὰς ἀγκάλας νυνί, τὰς πατρικὰς προσεφαπλώσας δέξαι, Κύριε, καὶ μέ, ὡσπερ τὸν Ἄσωτον, πανοικτίρμον, ὅπως εὐχαρίστως δοξάζω σε. Θεοτοκίον. Ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, πᾶσαν δεικνὺς ἀγαθωσύνην, παρίδὲ μου τὴν πληθύν, τῶν ἐγκλημάτων ὡς εὐεργέτης, θείαις τῆς Μητρός σου δεήσεσι. Ωιδὴ Γ'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Ἐξω ὅλος ἐμαυτοῦ, γεγονῶς φρενοβλαβῶς προσεκολλήθην, τοῖς παθῶν ἐφευρέταις, ἀλλὰ δέξαι με, Χριστέ, ὡσπερ τὸν Ἄσωτον. Τοῦ Ἀσώτου τὴν φωνήν, ἐκμιμούμενος βοῶ Ἡμαρτον Πάτερ, ὡς ἐκείνον οὖν καὶ μέ, ἐναγκάλισαι νυνί, καὶ μὴ ἀπώση με. Τὰς ἀγκάλας σου Χριστέ, ὑφαπλώσας συμπαθῶς ὑπόδεξαί με, ἀπὸ χώρας μακρᾶς,</p>		<p>(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Ἰησοῦ Θεέ μου, δέξου ὅπως τὸν Ἄσωτο Υἱό κι ἐμένα, πού ἔζησα ὅλη τὴ ζωὴ μέ ἀμέλεια καὶ σὲ ἐξόργισα. Τόν θεϊκό πλοῦτο πού μου ἔδωσες πρὶν, τόν σκόρπι- σα ἄδικα· Ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ σένα καὶ ἔζησα ἄσωτα, εὐσπλαγχνε Πατέρα· Δέξου λοιπόν κι ἐμένα τώρα πού ἐπιστρέφω. Ἄπλωσε τώρα τίς πατρικὲς σου ἀγκάλες, καὶ δέξου κι ἐμένα, Κύριε, ὅπως τὸν Ἄσωτο, Πολυεὐσπλαχνε, γιὰ νά σὲ δοξάζω εὐχαρίστως. Θεοτοκίο. Δείχνοντας σ' ἐμένα ὅλη τὴν ἀγαθότητά σου, Θεέ μου, παράβλεψε τό πληθος τῶν ἐγκλημάτων μου ὡς εὐεργέτης, μέ τίς ἅγιες πρεσβεῖες τῆς Μητέρας σου. Ωιδὴ Γ'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Ἀφοῦ ἔγινα ἐκτός ἑαυτοῦ ἐντελῶς, μέ ἀρρωστημένο μυαλό, προσκολλήθηκα στοὺς ἐφευρέτες τῶν παθῶν (τοὺς δαίμονες)· Ἀλλὰ δέξου με, Χριστέ, ὅπως τὸν Ἄσωτο. Μιμούμενος τὴ φωνὴ τοῦ Ἀσώτου φωνάζω· Ἀμάρτησα, Πατέρα· Ἀγκάλιασέ με λοιπόν σάν ἐκείνον καὶ μὴ μέ ἀπωθήσεις. Ἄπλωσε μέ συμπάθεια, τίς ἀγκάλες σου, Χριστέ, καὶ ὑποδέξου ἐμένα, πού ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴ μακρινὴ χώρα</p>
--	--	--

<p>ἀμαρτίας καὶ παθῶν ἐπαναστρέφοντα. Θεοτοκίον. Ἡ καλὴ ἐν γυναιξί, καταπλούτισον καὶ μέ, καλῶν ιδέαις, ἀμαρτίαις πολλαῖς, τὸν πτωχεύσαντα, Ἀγνή, ὅπως δοξάζω σε. Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38). Καθίσματα. Ἀγκάλας πατρικὰς, διανοιξαί μοι σπεῦσον, ἀσώτως τὸν ἐμόν, κατηνάλωσα βίον, εἰς πλοῦτον ἀδαπάνητον, ἀφορῶν τοῦ ἐλέους Σου. Νῦν πτωχεύουσαν, μὴ ὑπερίδης καρδίαν· σοὶ γὰρ Κύριε, ἐν κατανύξει κραυγάζω. Ἡμαρτον, σῶσόν με. Δόξα... (Τὸ αὐτὸ). Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ἀνύμφευτε ἀγνή, Θεοτόκε Παρθένε, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη, ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον ταῖς θείαις πρεσβείαις σου. Ἰδιὴ Δ'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Πλοῦτον καλῶν ὃν μοι δέδωκας, ἐπουράνιε Πάτερ, διεσκόρπισα κακῶς, ξένοις πολίταις δουλούμενος· διὸ βοῶ σοι· Ἡμαρτόν σοι δέξει με, ὡς τὸν Ἄσωτον πάλαι, ὑφαπλώσας, τὰς ἀγκάλας</p>		<p>τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν παθῶν. Θεοτοκίον. Ἐσὺ ἡ ὡραία μεταξύ τῶν γυναικῶν πλούτισε μέ κα- λές σκέψεις κι ἐμένα, πού φάνηκα φτωχός μέ πολλές ἀμαρτίες. Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38). Καθίσματα. Τρέξε καὶ ἄνοιξέ μου τίς πατρικὲς σου ἀγκάλας· Δαπάνησα τὴ ζωὴ μου ἄσωτα, ἀποβλέποντας στὸν ἀνεξάντλητο πλοῦτο τοῦ ἐλέους σου. Τώρα μὴν παρα- βλέψεις μιὰ καρδιά φτωχὴ· Διότι σ' ἐσένα κραυγάζω μέ κατάνυξη· Ἀμάρτησα· Σῶσε με. Δόξα... (Τὸ ἴδιο). Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ἀνύμφευτη ἀγνή, Θεοτόκε Παρθένε, ἡ μόνη προ- στασία καὶ σκέπη τῶν πιστῶν, λύτρωσε ἀπὸ κινδύνους καὶ θλίψεις καὶ δύσκολες περιστάσεις, ὅλους ὅσοι ἔχουν σ' ἐσένα τίς ἐλπίδες τους, Κόρη, καὶ σῶσε τίς ψυχές μας μέ τίς θεϊκὲς πρεσβεῖες σου. Ἰδιὴ Δ'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Τόν πλοῦτο τῶν καλλῶν, τόν ὁποῖο μοῦ ἔδωσες, ἐπουράνιε Πατέρα, τόν διασκόρπισα κακῶς, καὶ ὑποδουλώθηκα σέ ξένους πολῖτες· Γι' αὐτὸ σοῦ φωνάζω· Ἀμάρτησα σ' ἐσένα, δέξου με πάλι ὅπως τόν Ἄσωτο</p>
---	--	--

μοι τὰς σὰς.

Πάση κακίᾳ δεδούλωμαι, ὑποκύψας ἀθλίως τοῖς παθῶν δημιουργοῖς καὶ ἑμαυτοῦ ἕξω γέγονα, ἀπροσεξία· οἴκτειρόν με Σῶτερ, ἐπουράνιε Πάτερ, προσφυγόντα, τοῖς πολλοῖς σου οἰκτιρμοῖς.

Πάσης αἰσχύνης πεπλήρωμαι, μὴ τολμῶν ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· καὶ γὰρ ἀλόγως ὑπέκυψα τῇ ἁμαρτίᾳ, νῦν δὲ ἐπιστρέφων, ἐκβοῶ κατανύξει· Ἡμαρτόν σοι, δέξαι με, Παμβασιλεῦ.

Θεοτοκίον.

Ἡ τῶν ἀνθρώπων βοήθεια, ἡ ἐλπίς ἡ βεβαία, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὸ καταφύγιον, ἄχραντε, τῶν σωζομένων, σῶσόν με, Παρθένε, μητρικαῖς σου πρεσβείαις, καὶ μελλούσης, καταξίωσον ζωῆς.

Ωιδὴ Ε' . (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἐδουλώθην πολίταις, ξένοις καὶ εἰς χώραν φθοροποιὸν ἀπεδήμησα, καὶ ἐπλήσθην αἰσχύνης, νῦν δὲ ἐπιστρέφων, κράζω σοι· Οἰκτίρμον τό, ἥμαρτον.

Τὰ πατρῶά σου σπλάγχνα, νῦν ὑπάνοιξόν μοι, ἀπὸ τῶν κακῶν ἐπιστρέφοντα, ἐπουράνιε Πάτερ, καὶ μὴ με ἀπόση, ἔχων ὑπερβάλλον τὸ ἔλεος.

Οὐ τολμῶ ἀτενίσαι, ἄνω εἰς τὸ ὕψος, ἄμετρα

ἀπλώνοντας σ' ἐμένα τίς δικές σου ἀγκάλες.

Ὑποδουλώθηκα σέ κάθε κακία, ὑποκύπτοντας ἄθλια στούς δημιουργούς τῶν παθῶν, καὶ ἔγινα ἐκτός ἑαυτοῦ μέ τὴν ἀπροσεξία· Σπλαχνίσου Σωτήρα, ἐπουράνιε Πατέρα, ἐμένα πού καταφεύγω στήν πολλή σου εὐσπλαχνία (συμπόνοια).

Εἶμαι γεμᾶτος ἀπὸ κάθε ντροπῆ, χωρὶς νά τολμῶ νά ἀτενίσω στό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· Διότι ἀπερίσκεπτα ὑπέκυψα στήν ἁμαρτία, ἀλλά τώρα ἐπιστρέφοντας φωνάζω μέ κατάνυξη· Ἀμάρτησα σ' εσένα, δέξου με Βασιλιά τῶν πάντων.

Θεοτοκίο.

Ἐσὺ ἡ βοήθεια τῶν ἀνθρώπων, ἡ βέβαιη ἐλπίδα ὅλων τῶν χριστιανῶν, τό καταφύγιο αὐτῶν πού σώζονται, Ἀμόλυνη, σῶσε με, Παρθένε, μέ τίς μητρικές σου πρεσβείες, καὶ κάνε με ἄξιο τῆς μέλλουσας (τῆς αἰώνιας) ζωῆς.

Ωιδὴ Ε' . (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ὑποδουλώθηκα σέ ξένους πολῖτες, καὶ ἀπομακρύνθηκα σέ χώρα πού φέρνει τή φθορά, καὶ γέμισα ἀπὸ ντροπῆ· Καί τώρα ἐπιστρέφοντας κραυγάζω σ' εσένα, τό Ἡμαρτον.

Τά πατρικά σου σπλάγχνα ἀνοιξέ τα τώρα σ' ἐμένα πού ἐπιστρέφω ἀπὸ τίς κακίες, ἐπουράνιε Πατέρα, καὶ μὴ μέ ἀπομακρύνεις, γιατί ἔχεις ὑπερβολική τὴν εὐσπλαχνία.

Δέν τολμῶ νά ἀτενίσω ἐπάνω στά ὕψη, ἐπειδὴ σέ

Χριστέ παροργίσας σε, ἀλλ' εἰδώς σου Οἰκτίρμον
τὸ εὐσπλαγχνον κράζω· Ἕμαρτον, ἰλάσθητι,
σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, κεχαριτωμένη, ἡ τὸν
ἰλασμόν πάντων τέξασα, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων,
τὸ βαρὺ φορτίον σου ταῖς ἰκεσίαις ἐλάφρυνον.

Ωιδὴ ΣΤ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Βυθὸς ἀμαρτημάτων, συνέχει με αἰεὶ, καὶ
τρικυμία πταισμάτων βυθίζει με, κυβέρνησον
πρὸς λιμένα με ζωῆς Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσόν με
Βασιλεῦ τῆς δόξης.

Τὸν πλουῦτον τὸν πατρῶον, ἐσκόρπισα
δεινῶς, καὶ πενητεύσας, αἰσχύνης
πεπλήρωμαι, δουλούμενος τοῖς ἀκάρποις
λογισμοῖς· διό σοι βοῶ φιλάνθρωπε· Οἴκτειρόν
με, σῶσον.

Λιμῶ καταφθαρέντα, παντοίων ἀγαθῶν καὶ
ξενωθέντα ἐκ σου Ὑπεράγαθε, οἰκτείρησον,
ἐπιστρέφοντά με νῦν, καὶ σῶσον, Χριστέ,
ὑμνοῦντά σου τὴν φιλανθρωπίαν.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα καὶ Δεσπότην κηύσασα Χριστόν, τῆς
σωτηρίας με, Κόρη, ἀξίωσον, πτωχεύσαντα, ἐκ
παντοίων ἀγαθῶν, Παρθένε ἀγνή, ἵνα ὑμνῶ τὰ
σὰ μεγαλεῖα.

Μικρὰ Συναπτὴ.

ἐξόργισα πάρα πολὺ· Ἀλλὰ ἐπειδὴ γνωρίζω, Εὐσπλα-
χνε, τὴν εὐσπλαχνία σου, κραυγάζω· Ἀμάρτησα, συγ-
χώρησέ με, σῶσε με.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, Χαριτωμένη, ἐσύ πού γέννησες
τὴ συγχώρηση ὅλων (τόν Χριστό), ἐλάφρυνε τὸ βαρὺ
φορτίον τῶν ἀμαρτημάτων μου μέ τίς ἰκεσίες σου.

Ωιδὴ ΣΤ'. (Ἀναστάσιμος)

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Βυθὸς ἀμαρτημάτων μέ κρατεῖ πάντα αἰχμάλωτο,
καὶ τρικυμία σφαλμάτων μέ βυθίζει· Ὁδήγησέ με στό
λιμάνι τῆς ζωῆς, Χριστέ Θεέ μου, καὶ σῶσε με Βασιλιά
τῆς δόξας.

Τόν πατρικό πλουτο τόν σκόρπισα κατά τρόπο φο-
βερό, καὶ ἀφοῦ ἔγινα φτωχός εἶμαι γεμᾶτος ἀπό ντροπὴ
καὶ ὑποδουλωμένος στοὺς ἄκαρπους λογισμούς· Γί-
αυτό φωνάζω σ' ἐσένα, Φιλάνθρωπε· Λυπήσου με, σῶσε
με.

Ἐμένα πού καταστράφηκα τελείως ἀπό τὴν πείνα
(τὴν ἔλλειψη) ὅλων τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀποξενώθηκα ἀπό
σένα, Ὑπεράγαθε, λυπήσου με τώρα πού ἐπιστρέφω καὶ
σῶσε με, Χριστέ, τώρα πού ὑμνῶ τὴ φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού γέννησες τόν Σωτῆρα καὶ Κύριο τόν Χρι-
στό, κάνε με ἄξιο τῆς σωτηρίας, Κόρη, ἐμένα πού
ἐπτώχευσα ἀπό ὅλα τὰ ἀγαθὰ, Παρθένε ἀγνή, γιὰ νά
ὑμνῶ τὰ μεγαλεῖα σου.

Μικρὴ Συναπτὴ.

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38). Κοντάκιον. Τῆς πατρῶας, δόξης σου, ἀποσκιρτήσας ἀφρόνως, ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα, ὃν μοι παρέδωκας πλουτοῦν· ὅθεν σοι τὴν τοῦ Ἀσώτου, φωνὴν κραυγάζω· Ἥμαρτον ἐνώπιόν σου Πάτερ οἰκτίρμον, δέξαι με μετανοοῦντα, καὶ ποιήσόν με, ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Ὁ Οἶκος. Τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καθ' ἐκάστην διδάσκοντος δι' οἰκείας φωνῆς, τῶν Γραφῶν ἀκουσόμεθα, περὶ τοῦ Ἀσώτου καὶ σώφρονος πάλιν, καὶ τούτου πίστει ἐκμιμησόμεθα τὴν καλὴν μετάνοιαν, τῷ κατιδόντι πάντα τὰ κρύφια μετὰ ταπεινῆς καρδίας κράξωμεν· Ἥμαρτομέν σοι Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ οὐκ ἐσμὲν ἄξιοί ποτε, κληθῆναι τέκνα ὡς πρὶν. Ἀλλ' ὡς φύσει ὑπάρχων φιλόανθρωπος, σὺ προσδέχου, καὶ ποιήσόν με, ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ παραβολῆς ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου μνεῖαν ποιούμεθα, ἦν οἱ θεϊότατοι Πατέρες ἡμῶν δευτέραν ἐν τῷ Τριωδίῳ ἐνέταξαν. Στίχοι. Ἄσωτος εἶ τις, ὡς ἐγώ, θαρρῶν ἴθι. Θείου γὰρ οἴκτου πᾶσα ἥνοικται θύρα. Τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπία σου, Χριστέ ὁ Θεὸς</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 38). Κοντάκιο. Ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκα ἀσύνετα (ἄμυαλα) ἀπὸ τὴν πατρικὴ σου δόξα, σκόρπισα στίς κακίαις τὸν πλουτο πού μοῦ παρέδωσες· Γί' αὐτό σοῦ κραυγάζω τὴ φωνὴ τοῦ Ἀσώτου· Ἀμάρτησα μπροστά σου, σπλαχνικέ Πατέρα· Δέξου με μετανοημένον ὡς ἓναν ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς σου. Οἶκος. Ἄς ἀκούσουμε ἀπὸ τίς Ἁγίες Γραφές τὸν Σωτήρα μας νά διδάσκει κάθε μέρα μέ τὴ δική του φωνή γιά τόν Ἄσωτο, πού ἐγινε πάλι συνετός, καί ἄς μιμηθοῦμε μέ πίστη τὴν καλὴ μετάνοια ἐκείνου· Ἄς κραυγᾶσουμε μέ ταπεινὴ καρδιά σ' Ἐκεῖνον πού γνωρίζει καλά ὅλα τὰ κρυφά· Σ' ἐσένα ἀμαρτήσαμε, σπλαχνικέ Πατέρα, καί δέν εἴμαστε ἄξιοι πλέον νά ὀνομασθοῦμε τέκνα σου, ὅπως πρὶν. Ἀλλά ἐπειδὴ ἀπὸ τὴ φύση σου εἶσαι φιλόαν- θρωπος, ἐσύ δέξου με, καί κάνε με ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς μι- σθωτοὺς σου. Συναξάριο. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου. Κατὰ τὴν ἴδια ἡμέρα φέρνουμε στή μνήμη μας τὴν παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ ἀπὸ τό Εὐαγγέλιο, τὴν ὁποία οἱ ἀγιώτατοι Πατέρες μας τὴν κατέταξαν δευτέρη στό Τριώδιο. Ἐάν εἶσαι κάποιος Ἄσωτος, ὅπως ἐγώ, ἔλα μέ θάρ- ρος· Διότι γιά ὅλους ἀνοίχθηκε θύρα τῆς θείας εὐσπλαχνίας. Μέ τὴ ἀνεκδιήγητη φιλανθρωπία σου, Χριστέ Θεέ</p>
---	--	---

ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι.

«Τὴν Μωσέως ὠδὴν, ἀναλαβοῦσα βόησον
ψυχὴ. Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς, ἐγένετό μοι εἰς
σωτηρίαν, οὗτός μου Θεὸς καὶ δοξάσω αὐτόν».

Στειωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ
Θεὸς ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν, φυτουργὲ
τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαχνίᾳ σου».

«Τὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφήτης
προβλέπων, ἀνεκήρυττε βοῶν· Τὴν ἀκοὴν σου
ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην, ὅτι ἀπὸ Θαιμάν, καὶ ἐξ
ὄρους ἁγίου κατασκίου, ἐπεδήμησας, Χριστέ».

«Τῆς νυκτὸς διελθούσης, ἤγγικεν ἡ ἡμέρα, καὶ
τὸ φῶς τῷ κόσμῳ ἐπέλαμψε· διὰ τοῦτο ὕμνεῖ σε
τάγματα Ἀγγέλων καὶ δοξολογεῖ σε, Χριστέ ὁ
Θεός».

«Βυθῶ ἀμαρτημάτων, συνέχομαι Σωτήρ, καὶ
ἐν πελάγει τοῦ βίου βυθίζομαι ἀλλ' ὥσπερ τὸν
Ἰωνᾶν ἐκ τοῦ θηρός, κάμῃ τῶν παθῶν ἀνάγαγε
καὶ διάσωσόν με.

«Τὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι, Παῖδες, ἐν τῇ
καμίνῳ ἐχόρευον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός,
ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει, ἐπήγαγες ταῦτα πάντα
διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ὁ ὑπερύμνητος καὶ
δεδοξασμένος εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν
Κύριον.

«Τὸν ἐν τῇ βάρῃ Μωσῆ, τῆς Παρθένου τὸ

μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Καταβασίαι.

Ἀφοῦ λάβεις στό στόμα σου τὸν ὕμνο τοῦ Μωυσῆ,
φώναξε, ψυχὴ μου· Ἐγὶνε γιὰ μένα βοηθός καὶ σκεπα-
στὴς, γιὰ νὰ σωθῶ· Αὐτός εἶναι Θεός μου καὶ θά τόν δο-
ξάσω.

Ἐπειδὴ ὁ νοῦς μου ἔγινε στεῖρος, Θεέ μου, ἀνάδειξέ
με καρποφόρο, Ἐσύ πού εἶσαι γεωργός τῶν καλῶν καὶ
φυτεύεις τὰ ἀγαθὰ μέ τὴν εὐσπλαχνία σου.

Ὁ Προφήτης προβλέποντας τὴ γέννησή σου ἀπὸ
Παρθένο κήρυττε φωνάζοντας· Ἄκουσα τὴ φήμη σου
καὶ φοβήθηκα, ὅτι δηλαδὴ ἦλθες, Χριστέ, ἀπὸ τῆ Θαιμάν
καὶ ἀπὸ τὸ ἅγιο καὶ σκιερὸ ὄρος.

Ἀφοῦ πέρασε ἡ νύχτα, πλησίασε ἡ ἡμέρα, καὶ
ἔλαμψε στὸν κόσμο τὸ φῶς· Γί' αὐτὸ σέ ὕμνοῦν τάγματα
Ἀγγέλων καὶ σέ δοξολογοῦν, Χριστέ Θεέ μας.

Κρατοῦμαι αἰχμάλωτος ἀπὸ τὸν βυθὸ τῶν
ἀμαρτημάτων, Σωτήρα, καὶ βυθίζομαι στό πέλαγος τῆς
ζωῆς· Ἀλλὰ ὅπως τὸν Ἰωνᾶ ἀπὸ τὸ θηρίο, βγάλε με κι
ἐμένα ἀπὸ τὰ πάθη καὶ σῶσε με.

Μιμούμενοι τὰ Χερουβὶμ οἱ νέοι στό καμίνι χόρευαν
(πανηγύριζαν) φωνάζοντας· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας,
Θεέ μας, διότι μέ ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη ἔφερες ἐπάνω
μας ὅλα αὐτὰ γιὰ τίς ἀμαρτίες μας, ἐσύ πού εἶσαι
ὑπερύμνητος καὶ δεδοξασμένος σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Αὐτόν πού κάποτε προεικόνισε στό ὄρος Σινᾶ τό

θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

«Τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε τοιοῦτον, ἢ τίς ἐώρακε ποτέ; ὅτι παρθένος εὐρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα, καὶ ἀνωδίνως τὸ βρέφος ἀποτεκοῦσα τοιοῦτόν σου τὸ θαῦμα καὶ σὲ ἀγνή Θεοκυῆτορ Μαρία μεγαλύνομεν».

Ωιδὴ Ζ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ταῖς ἡδοναῖς τοῦ σώματος, ὑπέκυψα παναθλίως, καὶ ἐδουλώθην ὅλως, τοῖς τῶν παθῶν ἐφευρεταῖς, καὶ ξένος ἐγενόμην, ἀπὸ σοῦ φιλάνθρωπε, νῦν δὲ κράζω, τὴν τοῦ, Ἀσώτου φωνήν· Ἠμάρτηκα Χριστέ, μὴ με ὑπερίδης, ὡς μόνος ἐλεήμων.

Ἀναβοῶ τὸ Ἠμαρτον, μηδόλως ἐνατενίσαι, ἀποτολμῶν εἰς ὕψος τοῦ οὐρανοῦ Παμβασιλεῦ· ὅτι ἐν ἀφροσύνῃ, μόνος σε παρώργισα, ἀθετήσας τὰ σὰ προστάγματα· διὸ ὡς μόνος ἀγαθός, μὴ με ἀπορρίψης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου.

Τῶν Ἀποστόλων Κύριε, καὶ Προφητῶν καὶ Ὁσίων, καὶ τῶν σεπτῶν Μαρτύρων καὶ τῶν Δικαίων προσευχαῖς συγχώρησόν μοι πάντα, ἅπερ ἐπλημμέλησα, παροργίσας Χριστέ, τὴν ἀγαθότητά σου, ὅπως ὕμνολογῶ σε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

θαῦμα τῆς Παρθένου μέ τῆ βάτο τοῦ Μωυσῆ, ὑμνεῖτε, δοξολογεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὄλους τοὺς αἰῶνες.

Ποιός ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς γῆς ἄκουσε κάτι τέτοιο, ἢ ποιός εἶδε ποτέ; Ὅτι δηλαδὴ βρέθηκε Παρθένος πού συνέλαβε καὶ γέννησε βρέφος χωρὶς πόνους· Τέοιο εἶναι τὸ θαῦμα σου, κι ἐσένα μεγαλύνουμε, Μαρία, Ἀγνή Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ωιδὴ Ζ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ὑπέκυψα πανάθλια στίς ἡδονές τοῦ σώματος, καὶ ὑποδουλώθηκα ὀλοκληρωτικά στοὺς ἐφευρέτες τῶν παθῶν, τοὺς δαίμονες, καὶ ἀποξενώθηκα ἀπὸ σένα, Φιλάνθρωπε· Ἀλλὰ τώρα κραυγάζω τὴ φωνή τοῦ Ἀσώτου· Ἐχω ἁμαρτήσσει, Χριστέ, μὴ μέ περιφροινήσεις ὡς μόνος ἐλεήμων.

Φωνάζω τὸ «ἡμαρτον», χωρὶς νά τολμῶ καθόλου, νά ἀτενίσω στό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, Βασιλιά τῶν πάντων· Διότι μέ ἀπερισκεψία μόνος ἐγώ σ' ἐξόργισα ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ προστάγματά σου· Γι' αὐτό ὡς μόνος ἀγαθός μὴ μέ ἀπορρίψεις ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου.

Μέ τίς προσευχές, Κύριε, τῶν Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν καὶ Ὁσίων καὶ τῶν σεπτῶν Μαρτύρων καὶ τῶν Δικαίων συγχώρησέ μου ὅλα ὅσα ἔσφαλα παροργίζοντας τὴν ἀγαθότητά σου· Γιὰ νά σὲ ὕμνολογῶ σέ ὄλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

<p>Τῶν Χερουβὶμ φανεῖσα, καὶ Σεραφὶμ Θεοτόκε, καὶ πάσης λαμπρότερα, ἐπουρανίου στρατιᾶς, σὺν τούτοις ἐκδυσώπει, ὃν περ ἐσωμάτωσας Θεὸν Λόγον πανάμωμε, ἀνάρχου Πατρός, ὅπως τῶν ἀγαθῶν τῶν αἰωνιζόντων, πάντες ἀξιωθῶμεν.</p> <p>Ωιδὴ Η'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ὁ καταβάς ἐπὶ γῆς εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον, ἔκουσίω πτωχεῖα διὰ ἔλεος πολὺ, πτωχεύσαντά με πάσης νῦν ἀγαθοεργίας, ὡς ἐλεήμων σῶσον.</p> <p>Ἀπὸ τῶν σῶν ἐντολῶν μακρυνθεὶς ἐδουλώθην, παναθλίως τῷ πλάνῳ, ἐπιστρέφοντα δὲ νῦν, τὸν Ἄσωτον ὡς πάλαι, προσπίπτοντά σοι δέξαι, ἐπουράνιε Πάτερ.</p> <p>Φθοροποιοῖς λογισμοῖς, ὑπαχθεὶς ἡμαυρώθην, καὶ ἐκ σοῦ ἐμακρύνθην, ὅλως ἔξω ἐμαυτοῦ, γενόμενος Οἰκτίρμον· διὸ ἐν μετανοίᾳ, προσπίπτοντά σοι σῶσον.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Θεογεννήτορ Ἄγνη, ἡ τῶν κατερραγμένων ἐπανόρθωσις μόνη, ἐπανόρθωσον καμὲ, παντοίαις ἁμαρτίαις, συντετριμμένον ὄλον, καὶ τεταπεινωμένον.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40). Ωιδὴ Θ. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου.</p>		<p>Ἐπειδὴ φάνηκες λαμπρότερη ἀπὸ τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφὶμ, Θεοτόκε, καὶ ἀπὸ κάθε οὐράνια στρατιά, μαζί τους ἰκέτευε, Παναμόλυντη, τὸν Θεὸ Λόγο τοῦ Πατέρα πού δέν ἔχει ἀρχή, γιά νά γίνουμε ὅλοι ἄξιοι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν.</p> <p>Ωιδὴ Η'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ἐσύ πού κατέβηκες ἐπάνω στή γῆ, ἀπό θεληματική πτωχεῖα καὶ ἀπὸ πολὺ ἔλεος, σῶσε σάν ἐλεήμων ἐμένα, ὁ ὁποῖος τώρα ἔγινα φτωχός ἀπὸ κάθε ἀγαθοεργία.</p> <p>Ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τίς δικές σου ἐντολές, ὑποδουλώθηκα πανάθλια στόν πλάνο· Καί τώρα πού ἐπιστρέφω πέφτοντας ἰκετευτικά μπροστά σου, δέξου με, ἐπουράνιε Πατέρα, ὅπως παλαιά τόν Ἄσωτο.</p> <p>Ἀφοῦ ὑποδουλώθηκα σέ λογισμούς καταστρεπτικούς, σκοτίσθηκα καὶ ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ σένα, καί ἔγινα ἐκτός ἑαυτοῦ ἐντελῶς, Εὐσπλαχνε· Γί' αὐτό καθῶς πέφτω μπροστά σου μέ μετάνοια, σῶσε με.</p> <p>Θεοτοκίο.</p> <p>Ἄγνη Θεογεννήτρια, πού εἶσαι ἡ μόνη διόρθωση τῶν πεσμένων, διόρθωσε κι ἐμένα, πού εἶμαι συντετριμμένος ἀπὸ κάθε εἶδους ἁμαρτίες καὶ ταπεινωμένος.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40). Ωιδὴ Θ. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου.</p>
--	--	---

Ἴδε Χριστέ, τὴν θλίψιν τῆς καρδίας, ἴδε μου τὴν ἐπιστροφὴν, ἴδε τὰ δάκρυα Σῶτερ, καὶ μὴ παρίδης με, ἀλλ' ἐναγκάλισαι πάλιν δι' εὐσπλαχνίαν, πληθῦϊ σωζομένων συναριθμῶν ὅπως ὑμῶν εὐχαρίστως τὰ ἔλεή σου.

Ὡς ὁ ληστής βοῶ τὸ Μνήσθητί μου, ὡς ὁ Τελώνης κατηφῆς τύπτω τὸ στήθος καὶ κρᾶζω, νῦν τό, ἰλάσθητι ὥσπερ τὸν Ἄσωτον ῥῦσαί με πανοικτίρμον, ἐκ πάντων τῶν κακῶν μου Παμβασιλεῦ, ὅπως ὑμῶν σου τὴν ἄκραν συγκατάβασιν.

Στέναξον νῦν, ψυχὴ μου, παναθλία, καὶ ἀναβόησον Χριστῶ· Ὁ δι' ἐμὲ ἐκουσίως πτωχεύσας Κύριε, πτωχεύσαντά με ἐκ πάσης ἀγαθοεργίας, καλῶν περιουσία, ὡς ἀγαθός καὶ πολυέλεος, μόνος καταπλούτισον.

Ἦν περ ποτέ, εἰργάσω εὐφροσύνην, τῇ τοῦ Ἀσώτου Ἀγαθέ, ἐπιστροφῇ ἐκουσίω· ταύτην νῦν ποιήσον καὶ ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀθλίῳ προσεφαπλῶν μοι, τὰς σὰς σεπτὰς ἀγκάλας ἵνα σωθεῖς ὑμνολογῶ σου τὴν ἄκραν συγκατάβασιν.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικαῖς, πρεσβεΐαις σου Παρθένε, τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμούς, ἐσκοτισμένους κακία, φώτισον δέομαι, καὶ πρὸς ὁδοὺς μετανοίας εἰσάγαγέ με, ὅπως χρεωστικῶς σε ὑμνολογῶ, τὴν ὑπὲρ λόγον τὸν λόγον σωματώσασαν.

Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Δές, Χριστέ, τὴ θλίψη τῆς καρδιάς μου· Δές τὴν ἐπιστροφή μου· Δές τὰ δάκρυά μου, Σωτήρα, καὶ μὴ μέ παραβλέψεις, ἀλλὰ ἀγκάλισασέ με πάλι ἀπὸ εὐσπλαχνία συγκαταλέγοντάς με στό πληθος τῶν σωζομένων, γιὰ νὰ ὑμῶν εὐχαρίστως τὰ ἔλεή σου.

Ὅπως ὁ Ληστής φωνάζω τό Μνήσθητί μου· Ὅπως ὁ Τελώνης σκυθρωπός χτυπῶ τό στήθος καὶ κραυγάζω τώρα τό «σπλαχνίσου με»· σάν τόν Ἄσωτο λύτρωσέ με, πανεύσπλαχνε, ἀπὸ ὅλες τίς κακίες μου, Βασιλιά τῶν πάντων, γιὰ νὰ ὑμῶν τὴν ἀνώτερή σου εὐσπλαχνία.

Στέναξε τώρα, πανάθλια ψυχὴ μου, καὶ φώναξε δυνατά στόν Χριστό· Κύριε, Ἐσύ πού γιὰ μένα ἔγινες φτωχός, ἐμένα πού πτώχευσα ἀπο κάθε ἀγαθοεργία καὶ περιουσία ἀγαθῶν, πλούτισέ με ὡς ἀγαθός καὶ μόνος πολυέλεος.

Ἐκείνη τὴ χαρὰ πού ἐτοίμασες κάποτε, Ἀγαθέ, γιὰ τὴ θεληματικὴ ἐπιστροφή τοῦ Ἀσώτου, αὐτὴν τώρα δεῖξε καὶ γιὰ μένα τόν ἄθλιο, ἀπλώνοντάς μου τίς δικές σου σεβάσμιες ἀγκάλες, ὥστε ἀφοῦ σωθῶ, νὰ ὁμολογῶ τὴν ἀπόλυτη συμπάθειά σου.

Θεοτοκίον.

Μέ τίς φωτιστικὲς πρεσβεΐες σου, Παρθένε, φώτισε, σέ παρακαλῶ, τὰ πνευματικά μου μάτια, πού σκοτίσθηκαν ἀπὸ τὴν κακία, καὶ ὀδήγησέ με στοὺς δρόμους τῆς μετανοίας· Γιὰ νὰ σέ ὑμνολογῶ ὅπως ἔχω χρέος, ἐσένα πού ἔδωσες ἐπάνω ἀπὸ τὴ λογικὴ σῶμα στό Λόγο τοῦ Θεοῦ.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

<p>Ἐξαποστειλάρια. (Τό Ἀναστάσιμον Ἑωθινόν). Οκτώηχος. Σελ. 203-213). Τοῦ Τριωδίου. Τὸν πλοῡτον, ὄν μοι δέδωκας, τῆς χάριτος ὁ ἄθλιος, ἀποδημήσας ἀχρείως, κακῶς ἠνάλωσα Σῶτερ, ἀσώτως ζήσας δαίμοσι, δολίως διεσκόρπισα· διό με ἐπιστρέφοντα, ὡσπερ τὸν Ἄσωτον δέξαι, Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ σῶσον.</p> <p>Ἐσκόρπισα τὸν πλοῡτόν σου, ἐκδαπανήσας Κύριε, καὶ πονηροῖς δαιμονίοις, καθυπετάγην ὁ τάλας· ἀλλὰ, Σωτῆρ πανεύσπλαγχνε, τὸν Ἄσωτον οἰκτείρησον, καὶ ῥυπωθέντα κάθαρον, τὴν πρώτην ἀποδιδούς μοι, στολὴν τῆς σῆς βασιλείας. Θεοτοκίον. Ἁγία Μητροπάρθενε, τὸ μέγα περιήχημα τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, καὶ Προφητῶν καὶ Ἰσίων, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἰλέωσαι τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν Θεογεννήτρια, ὅταν καθίση τοῦ κρῖναι, τὰ κατ' ἀξίαν ἐκάστου.</p> <p>Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43). Τροπάρια. (Τὰ τέσσερα Ἀναστάσιμα). Τοῦ Τριωδίου. Τὴν τοῦ Ἀσώτου φωνὴν προσφέρω σοι Κύριε. Ἕμαρτον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν σου ἀγαθέ, ἐσκόρπισα τὸν πλοῡτον τῶν χαρισμάτων σου,</p>		<p>Ἐξαποστειλάρια. (Τό Ἀναστάσιμο Ἑωθινό). (Οκτώηχος. Σελ. 203-213). Τοῦ Τριωδίου. Τόν πλοῡτο τῆς χάρις, πού μοῦ ἔδωσες, ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκα ἄπρεπα, τόν ξόδεψα ἄσχημα ἐγὼ ὁ ἄθλιος, Σωτῆρα, καὶ ἀφοῦ ἔζησα ἄσωτα μαζί μέ τούς δαίμονες, τόν σκόρπισα δόλια· Γι' αὐτό τώρα πού ἐπιστρέφω δέξου με ὅπως τόν Ἄσωτο, Πατέρα εὐσπλαχνε, καὶ σῶσε με.</p> <p>Σκόρπισα τόν πλοῡτο σου ξοδεύντάς τον, Κύριε, καὶ ὑποτάχθηκα ὁ ταλαίπωρος στούς πονηροῦς δαίμονες· Ἀλλά, πανεύσπλαχνε Σωτῆρα, λυπήσου με τόν ἄσωτο, καὶ καθάρισέ με τόν ἀκάθαρο, δίνοντάς μου τὴν πρώτη στολή τῆς Βασιλείας σου. Θεοτοκίον. Ἁγία Μητέρα Παρθένε, τό μεγάλο κήρυγμα (ὁ ἀντίλαλος) τῶν Ἀποστόλων, τῶν Μαρτύρων, τῶν Προφητῶν καὶ τῶν Ἰσίων, κάνε σπλαχνικό γιά μᾶς τούς δούλους σου, Θεογεννήτρια, τόν Υἱό καὶ Κύριό σου, ὅταν καθίσει νά κρῖνη τόν καθένα κατὰ τὴν ἀξία του.</p> <p>Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43). Τροπάρια. (Τὰ τέσσερα Ἀναστάσιμα). Τοῦ Τριωδίου. Προσφέρω, Κύριε, σ' ἐσένα τὴ φωνή τοῦ Ἀσώτου. Ἀμάρτησα μπροστά στά μάτια σου, Ἀγαθέ· Σκόρπισα τόν πλοῡτο τῶν χαρισμάτων σου· Ἀλλά δέξου με μετα-</p>
--	--	---

ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦντα, Σωτήρ καὶ σῶσόν με.

Ὡς ὁ Ἄσωτος Υἱὸς ἦλθον ἀγῶ οἰκτίρμον, ὁ τὸν βίον ὅλον δαπανήσας ἐν τῇ ἀποδημίᾳ, ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτον, ὃν δέδωκάς μοι Πάτερ· δέξαι με μετανοοῦντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Δαπανήσας ἀσώτως, τῆς πατρικῆς οὐσίας τὸν πλοῦτον, καὶ καταναλώσας, ἔρημος γέγονα, ἐν τῇ χώρᾳ οἰκήσας, τῶν πονηρῶν πολιτῶν, καὶ μηκέτι φέρων τὸ μετὰ τούτων συνοικέσιον, ἐπιστρέψας βοῶ σοι τῶ οἰκτίρμονι Πατρί· Ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα...

Πάτερ ἀγαθέ, ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ μὴ ἐγκαταλίπης με, μηδὲ ἀχρεῖον δείξης τῆς βασιλείας σου· ὁ ἐχθρὸς ὁ παμπόνηρος ἐγύμνωσέ με, καὶ ἤρέ μου τὸν πλοῦτον· τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα ἀσώτως διεσκόρπισα, ἀναστὰς οὖν, ἐπιστρέψας πρὸς σὲ ἐκβοῶ· Ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ δι' ἐμὲ ἐν Σταυρῷ τὰς ἀχράντους σου χειρας ἀπλώσας, ἵνα τοῦ δεινοῦ θηρὸς ἀφαρπάξης με, καὶ τὴν πρώτην καταστολὴν ἐπενδύσης με, ὡς μόνος πολυέλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. «Ὑπερευλογημένη. . .».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

νοημένο, Σωτήρα, καὶ σῶσε με.

Ὅπως ὁ Ἄσωτος Υἱὸς ἦλθα κι ἐγὼ εὐσπλαχνε, πού δαπάνησα ὅλη τὴν πριουσία στήν ξενιτιά, σκόρπισα τὸν πλοῦτο, τὸν ὁποῖο μοῦ ἔδωσες, Πατέρα· Δέξου με, Θεέ, μετανοημένο, καὶ σῶσε με.

Ἀφοῦ δαπάνησα ἄσωτα τὸν πλοῦτο τῆς πατρικῆς περιουσίας καὶ τὸν ἐξόδεψα, ἔμεινα ἔρημος κατοικῶντας στή χώρα τῶν πονηρῶν πολιτῶν· Καὶ μὴ ὑποφέροντας πλέον τῇ συγκατοίκησιν μαζί τους ἐπιστρέφοντας φωνάζω σ' ἐσένα τό σπλαχνικό Πατέρα· Ἀμάρτησα στὸν οὐρανὸ καὶ μπροστά σου καὶ δέν εἶμαι ἄξιος, νά ὀνομασθῶ υἱός σου· Κάνε με ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς σου, Θεέ, καὶ ἐλέησέ με.

Δόξα...

Πατέρα ἀγαθέ, ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ σένα, μὴ μὲ ἐγκαταλείψεις, καὶ μὴ μὲ δείξεις ἀχρηστο γιὰ τὴ Βασιλεία σου· Ὁ ἐχθρὸς ὁ παμπόνηρος μὲ γύμνωσε, καὶ μοῦ πῆρε τὸν πλοῦτο· Τὰ χαρίσματα τῆς ψυχῆς τὰ σκόρπισα ἄσωτα· Ἀφοῦ σηκώθηκα λοιπὸν καὶ ἐπιστρέφοντας σ' ἐσένα φωνάζω· Κάνε με ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς σου, ἐσύ πού γιὰ μένα ἄπλωσες τὰ ἀμόλυντα χέρια σου στὸν Σταυρό, γιὰ νά μὲ ἀρπάξεις ἀπὸ τό φοβερό θηρίο, καὶ νά μὲ ντύσεις μὲ τὴν πρώτη στολή, ὡς μόνος πολυέλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. «Ὑπερευλογημένη. . .».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

<p>Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56). Απολυτίκια. Τό Αναστάσιμον. Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιον. (Τοῦ Ἀσώτου). Τῆς πατρῴας, δόξης σου, ἀποσκιρτήσας ἀφρόνως, ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα, ὄν μοι παρέδωκας πλοῦτον· ὅθεν σοι τὴν τοῦ Ἀσώτου, φωνὴν κραυγάζω· Ἡμαρτον ἐνώπιόν σου Πάτερ οἰκτίρμον, δέξαι με μετανοοῦντα, καὶ ποιήσόν με, ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Κορινθίους Α'. (Στ'. 12-20). Ἀδελφοί, πάντα μοι ἕξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἕξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος. Τὰ βρώματα τῆ κοιλία καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει. Τὸ δὲ σῶμα οὐ τῆ πορνεία, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι· ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἠγάπησε καὶ ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Οὐκ οἴδατε ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστίν; Ἄρα οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ ποιήσω πόρνης μέλη; Μὴ γένοιτο. Ἦ οὐκ οἴδατε ὅτι ὁ κολλώμενος τῇ πόρνη ἐν σῶμά ἐστιν; Ἔσονται γάρ, φησὶν, οἱ δύο εἰς</p>		<p>Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56). Απολυτίκια. Τό Αναστάσιμο. Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ). Κοντάκιο. (Τοῦ Ἀσώτου). Ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκα ἀσύνετα (ἄμυαλα) ἀπὸ τῆν πατρικῆ σου δόξα, σκόρπισα στίς κακίες τόν πλοῦτο πού μου παρέδωσες· Γί' αὐτό σοῦ κραυγάζω τή φωνή τοῦ Ἀσώτου· Ἀμάρτησα μπροστά σου, σπλαχνικέ Πατέρα· Δέξου με μετανοημένον ὡς ἓνα ἀπὸ τούς μισθωτούς σου. Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Κορινθίου Α'. (Στ'. 12-20). Ἀδελφοί, ὅλα μοῦ ἐπιτρέπονται, ἀλλά δέ μοῦ συμφέρουν ὅλα· Ὅλα μοῦ ἐπιτρέπονται, ἀλλά ἐγὼ δέν θά ὑποδουλωθῶ σέ τίποτε. Οἱ τροφές εἶναι γιά τήν κοιλιά, καὶ ἡ κοιλιά γιά τίς τροφές, ὁ Θεός ὅμως θά καταργήσει καὶ τήν κοιλιά καὶ τίς τροφές· Ἀλλά καὶ τό σῶμα δέν εἶναι γιά τήν πορνεία, ἀλλά γιά τόν Κύριο καὶ ὁ Κύριος γιά τό σῶμα. Ἀλλά ὁ Θεός καὶ τόν Κύριο ἀνέστησε, καὶ ἐμᾶς θά μᾶς ἀναστήσει μέ τή δύναμή του. Δέν γνωρίζετε, ὅτι τὰ σώματά σας εἶναι μέλη τοῦ Χριστοῦ; Θά πάρω λοιπόν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ καὶ θά τά κάνω μέλη πόρνης; Μὴ γίνεϊ κάτι τέτοιο. Ἦ δέν γνωρίζετε ὅτι αὐτός πού προσκολᾶται στήν πόρνη εἶναι ἓνα σῶμα μαζί της;</p>
---	--	---

σάρκα μίαν· ὁ δὲ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ ἐν πνευμά ἐστι. Φεύγετε τὴν πορνείαν. Πᾶν ἁμάρτημα ὃ ἐὰν ποιήσῃ ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ σώματός ἐστιν· ὁ δὲ πορνεύων εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει. Ἡ οὐκ οἶδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματός ἐστιν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν; ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἃτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΙΕ'. 11-32).

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπος τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἄσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους· καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρὸς μου περισσεύουσιν ἄρτων,

Διότι, λέγει, θά γίνουν οἱ δύο μία σάρκα. Καὶ αὐτὸς πού προσκολᾶται στὸν Κύριο, εἶναι ἓνα πνεῦμα μαζί του. Ἀποφεύγετε τὴν πορνεία· Κάθε ἁμάρτημα πού θά κάνει ἓνας ἄνθρωπος, εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα του, ἀλλὰ αὐτὸς πού πορνεύει, ἁμαρτάνει ἐπάνω στό δικό του σῶμα. Ἡ δὲν γνωρίζετε, ὅτι τὰ σώματά σας εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού ἔχετε ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ δὲν ἀνήκετε στὸν ἑαυτό σας; Διότι ἐξαγορασθήκατε μὲ ἀκριβὸ ἀντίτιμο (τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ)· Δοξάστε λοιπὸν τὸν Θεὸ μὲ τὸ σῶμα σας καὶ μὲ τὸ πνεῦμα σας, πού ἀνήκουν στὸν Θεό.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΙΕ'. 11-32).

Εἶπε ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολή· Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπε ὁ νεώτερος στὸν Πατέρα του· Πατέρα, δός μου τὸ μέρος τῆς περιουσίας, πού μοῦ ἀνήκει. Καὶ τοὺς χώρισε τὴν περιουσία. Καὶ μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ νεώτερος υἱός, ἀφοῦ συγκέντρωσε τὰ πάντα, ἔφυγε σὲ μακρινή χώρα, καὶ ἐκεῖ σκόρπισε τὴν περιουσία του ζώντας ἄσωτα. Καὶ ὅταν αὐτὸς ξόδεψε τὰ πάντα, ἔπεσε πεῖνα μεγάλη στή χώρα ἐκείνη, καὶ ὁ ἴδιος ἄρχισε νὰ στερεῖται. Καὶ πῆγε καὶ προσκολλήθηκε σὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς πολῖτες ἐκείνης τῆς χώρας, καὶ τὸν ἔστειλε στὰ χωράφια του νὰ βόσκει χοίρους. Καὶ ἐπιθυμοῦσε, νὰ γεμίσει τὴν κοιλιά του μὲ τὰ ξυλοκέρατα πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι, καὶ κανένας δὲν τοῦ ἔδινε. Καὶ ἀφοῦ συνῆλθε, εἶπε· Πόσοι μισθωτοὶ τοῦ Πατέρα μου ἔχουν περισσεύμα ἀπὸ τροφή, καὶ ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα! Θά σηκωθῶ καὶ θά πάω στὸν Πατέρα μου καὶ θά

ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλλυμαι! Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῶ· πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ποιήσον με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα ἑαυτοῦ. Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῶ ὁ υἱός· πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου. Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησεν, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. Καὶ ἠρξάντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῶ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῶ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει, καὶ ἔθυσεν ὁ πατὴρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἠθέλεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρὶ· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολὴν σου παρῆλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας

τοῦ πῶ· Πατέρα, ἀμάρτησα στὸν οὐρανὸ καὶ μπροστά σ' ἐσένα, καὶ δέν εἶμαι ἄξιος, νά ὀνομασθῶ υἱός σου· Κάνε με ὡς ἓνα ἀπό τούς μισθωτούς σου. Καὶ σηκώθηκε καὶ ἦλθε στὸν Πατέρα του. Καὶ ἐνῶ βρισκόταν ἀκόμη μακριά, τὸν εἶδε ὁ Πατέρας του καὶ τὸν λυπήθηκε, καὶ ἀφοῦ ἔτρεξε ἔπεσε στό λαιμό του καὶ τὸν ἐγέμισε μέ φιλία. Καὶ τοῦ εἶπε ὁ υἱός· Πατέρα, ἀμάρτησα στὸν οὐρανὸ καὶ σ' ἐσένα, καὶ δέν εἶμαι ἄξιος νά ὀνομασθῶ υἱός σου. Καὶ ὁ Πατέρας εἶπε στοὺς δούλους του· Βγάλτε τὴν πρώτη στολή καὶ ντύστε τον, καὶ δῶστε δαχτυλίδι γιὰ τὸ χέρι του καὶ ὑποδήματα γιὰ τὰ πόδια, καὶ ἀφοῦ φέρετε τὸν μόσχο τὸν σιτευτό, (τό μοσχάρι τό θρεφτάρι), σφάξτε τον, καὶ ἄς χαροῦμε τρώγοντας, διότι ὁ υἱός μου αὐτός ἦταν νεκρός καὶ ἀναστήθηκε, καὶ ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε. Καὶ ἄρχισαν νά διασκεδάζουν. Καὶ ἦταν ὁ μεγαλύτερος υἱός στό χωράφι, καὶ καθὼς ἐρχόταν καὶ πλησίασε στό σπίτι, ἄκουσε ὄργανα καὶ χορούς, καὶ ἀφοῦ προσκάλεσε ἓναν ἀπό τούς ὑπηρέτες, ζητοῦσε νά μάθει τί σημαίνουν αὐτά. Καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, ὅτι ἦλθε ὁ ἀδελφός σου, καὶ ἔσφαξε ὁ πατέρας σου τό καλοθρεμμένο μοσχάρι, διότι τὸν δέχθηκε πίσω ὑγιῆ· Καὶ ὀργίσθηκε καὶ δέν ἠθελε νά μπεῖ. Ὁ Πατέρας του λοιπὸν βγῆκε καὶ τὸν παρακαλοῦσε. Κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε στὸν Πατέρα του· Νά, τόσα χρόνια σοῦ δουλεύω, καὶ ποτέ δέν ἔχω παραβεῖ ἐντολή σου, καὶ ποτέ δέν μοῦ ἔδωσες ἓνα κατσικάκι γιὰ νά διασκεδάσω μέ τούς φίλους μου· Ὅταν ὁμως ἦλθε αὐτός ὁ υἱός σου, πού ἔφαγε τὴν περιουσία σου μέ πόρνες, θυσίαςες γιὰ χάρη του τό καλοθρεμμένο μοσχάρι. Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· Παι-

ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη.

δί μου, ἐσύ πάντοτε εἶσαι μαζί μου, καὶ ὅλα τὰ δικά μου εἶναι δικά σου· Ἔπρεπε ὅμως νὰ διασκεδάσεις καὶ νὰ χαρεῖς, διότι ὁ ἀδελφός σου αὐτός ἦταν νεκρός καὶ ἀναστήθηκε, καὶ ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε.